

Epistola către Evrei (2) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 2

Cuprinsul

Prima avertizare împotriva căderii (Evrei 2.1-4).....	1
Pericolul de a se abate de la Cuvântul rostit în Fiul	1
Importanța morții lui Hristos (Evrei 2.5-18)	3
Patru motive pentru care Hristos S-a făcut om, a suferit și a murit	3

Prima avertizare împotriva căderii (Evrei 2.1-4)

Pericolul de a se abate de la Cuvântul rostit în Fiul

Versetul 1

După lunga intercalare de la capitolul 1.2b până la sfârșitul primului capitol (în care scriitorul scrie despre gloria lui Hristos), el ne readuce la cuvântul rostit în Fiul. El spune:

Evrei 2.1: De aceea, [noi] trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca să nu alunecăm alături.

Marele pericol pentru unii dintre evrei era acela de a părăsi terenul creștin, pe care îl ocupaseră, și de a se întoarce la iudaism. Aceasta ar fi fost o cădere. Scriitorul folosește aici cuvântul „noi”, cu care nu se referă la credincioșii în Domnul Isus Hristos, ci la iudei, incluzându-se și pe sine însuși. (Aceasta este caracteristic pentru epistolele creștine ebraice [Evrei, Iacov, 1 Petru, 2 Petru], deși există și câteva excepții.)

Versetele 2-4

Evrei 2.2-4: Pentru că, dacă a fost neclintit Cuvântul vorbit prin îngeri și orice încălcare de lege și neascultare au primit dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, începând să fie vestită de Domnul, a fost întărită față de noi de cei care au auzit-o, Dumnezeu mărturisind împreună cu ei prin semne și prin minuni și prin felurite lucrări de putere și prin daruri ale Duhului Sfânt, după propria Sa plăcere?

Scriitorul compară „Cuvântul vorbit prin îngeri”, când a fost dată Legea (Faptele apostolilor 7.53), cu „vestirea prin Domnul”, care a avut loc pentru iudei la prima Lui venire. Dacă deci cuvântul vorbit prin îngeri în Lege era „neclintit” împotriva celor care Îl încălcau (nu putea fi nici revocat, nici răsturnat) și fiecare încălcare și fiecare neascultare primea o răsplătă dreaptă, cu cât mai gravă ar fi judecata dacă ei ar neglija vorbirea Domnului, care este o Persoană infinit mai mare! Cum ar putea ei „scăpa” de judecata sigură, care îi aștepta dacă se abăteau? Cuvântul lui Hristos este deci mai mare decât al îngerilor.

Scriitorul spune: „Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” „Marea mântuire”, pe care Domnul a vestit-o în timpul slujirii Sale pământești, nu este – așa cum

Capitolul 2

se crede adesea – mântuirea eternă a sufletului, vestită în Evanghelia harului lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 20.24), ci este o eliberare temporară a poporului de vrăjmașii săi. În timpul acela, iudeii erau sub jugul romanilor, care domneau peste ei în propria lor țară, și aveau nevoie de o astfel de eliberare.

Domnul Isus a fost trimis de Dumnezeu ca și „corn al mântuirii” lui Dumnezeu, pentru a elibera poporul (Luca 1.68-71). El a venit și a predicat „eliberarea captivilor”, care se aflau sub jugul roman (Luca 4.18,19). Aceasta era una dintre binecuvântările exterioare, promise națiunii în Evanghelia Împărăției, pe care Domnul a vestit-o (Matei 4.23; Marcu 1.14). La intrarea Sa în Ierusalim, poporul striga „Osana!” (ceea ce înseamnă „Salvează-ne acum!”) și aștepta totodată lucruri mari de la El (Matei 21.15). Dar conducătorii au îndemnat poporul să-L respingă și astfel această mare mântuire de vrăjmașii lor a fost amânată. Dacă iudeii L-ar fi acceptat pe Hristos, El ar fi eliberat poporul din captivitate. Națiunea ar fi putut împiedica distrugerea sa în anul 70 d.Hr. și ar fi fost binecuvântată de Dumnezeu, așa cum fusese promis în scrierile profeților.

Scriitorul continuă: promisiunea acestei mântuiri temporare de vrăjmașii lor a fost „confirmată” poporului prin apostoli (Evrei 2.3; Faptele apostolilor 3.19-21) și, în plus, prin mărturia lui Dumnezeu Însuși prin minunile care au însoțit predicarea Evangheliei (Evrei 2.4; Faptele apostolilor 3.6-10; 5.15,16 etc.). Poporul „a gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor” (Evrei 6.5).

Cu această „așa de mare mântuire (națională)” din Evrei 2.3 nu se poate înțelege mântuirea spirituală a sufletelor, așa cum este ea propovăduită astăzi în Evanghelia harului lui Dumnezeu (1 Petru 1.9; Faptele apostolilor 16.31 etc.), deoarece aici se spune că această „așa de mare mântuire” a „primit începutul propovăduirii sale prin Domnul”, în timp ce El era aici pe pământ. Evanghelia, pe care Domnul a propovăduit-o, era Evanghelia Împărăției (Matei 4.23; Marcu 1.14). Acest mesaj îl prezenta pe El ca fiind Împăratul și Mesia al lui Israel, care urma să vină la națiune în vreme de necaz, să o salveze de vrăjmașii ei și să-și întemeieze Împărăția în putere și glorie. Abia după ce iudeii L-au respins categoric pe Hristos și au trimis un om (Ștefan) la Dumnezeu cu mesajul: „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi” (Luca 19.14; Faptele apostolilor 7.54-60), Evanghelia harului lui Dumnezeu a ieșit la lume (Faptele apostolilor 11.19-21; 13.46-48; 20.24; 28.28). Cu privire la acest punct din Evrei 2.3, H. Smith spune:

În interpretarea exactă, mântuirea, despre care vorbește scriitorul, nu este Evanghelia harului lui Dumnezeu, așa cum este ea predicată astăzi. De asemenea, nu este vorba de indiferența unui păcătos față de Evanghelie, chiar dacă se poate face cu siguranță o *aplicare* în acest sens. Căci rămâne întotdeauna adevărat, că pentru cel care respinge definitiv Evanghelia nu poate exista scăpare. Aici este vorba despre mântuirea, pe care Domnul a propovăduit-o iudeilor, prin care a fost deschisă o cale pentru rămășița credincioasă, pe care aceasta putea să o urmeze, pentru a scăpa de judecata care urma să vină în curând asupra națiunii. Această mântuire a fost predicată mai târziu de Petru și de ceilalți apostoli în primele capitole din Faptele apostolilor, când au spus: „Salvați-vă din generația aceasta perversă” [Faptele apostolilor 2.40]. Dumnezeu a mărturisit, de asemenea, atât prin „semne”, cât și prin „minuni” și „felurite lucrări de putere”. Această Evanghelie a Împărăției va fi predicată din nou după ce Adunarea va fi răpită.¹

¹ H. Smith, *Jesus Christ is derselbe. Eine Auslegung des Hebräerbriefes*, Hückeswagen (CSV) 1987, pag. 20.

Și J.N. Darby spune:

Este vestirea unei mari mântuiri, pe care Domnul Însuși a împlinit-o, când era pe pământ; nu Evanghelia, care a fost predicată după moartea lui Hristos; și nici nu este vorba despre Adunarea unită după moartea Lui. Această mărturie continuă până la Împărăția de o mie de ani, fără a menționa Adunarea, ceea ce se poate constata nu numai din aceste versete, ci și din întreaga epistolă.²

Importanța morții lui Hristos (Evrei 2.5-18)

Scriitorul continuă expunerea sa către evrei cu tema: măreția lui Hristos față de îngerii. După cum s-a menționat, punctul principal din capitolul 1 este scoaterea în evidență a gloriilor lui Hristos ca *Fiu al lui Dumnezeu*. Acum, în capitolul 2, scriitorul scoate în evidență gloriile lui Hristos ca *Fiu al Omului*. Capitolul scoate în evidență moartea Lui, privind-o ca ceea ce este ea cu adevărat: un triumf pentru Dumnezeu și pentru om. Era important ca iudeii să înțeleagă acest fapt, deoarece pentru ei moartea însemna înfrângere. Speranța fiecărui iudeu era să trăiască pentru totdeauna pe pământ în „vremurile viitoare”: în Împărăția de o mie de ani (Psalmul 133.3; Isaia 65.22; Daniel 12.2; Marcu 10.17; Luca 10.28). În ochii lor, moartea însemna înfrângere. Ei nu-și puteau imagina că Mesia al lor va muri, deși propriile lor scrieri preziceau aceasta (Psalmul 16.10; 22.15; Isaia 53.8,9; Daniel 9.26). De aceea era necesar pentru ei să vadă că moartea și învierea lui Hristos erau cu adevărat o victorie, prin care s-au împlinit lucruri mari: Dumnezeu a fost glorificat, iar oamenii pot fi mântuiți și binecuvântați.

Patru motive pentru care Hristos S-a făcut om, a suferit și a murit

Scriitorul continuă și ne arată patru motive importante pentru care Hristos s-a făcut Om, a suferit și a murit.³ Pentru a putea realiza lucruri mari pentru Dumnezeu și pentru oameni prin moartea Sa, El trebuia neapărat să devină Om. De aceea, scriitorul ne prezintă în acest capitol pe Hristos ca „Fiu al Omului”, ceea ce subliniază umanitatea Sa. Prin aceste patru motive, Duhul lui Dumnezeu vrea să ne arate că niciun înger nu putea realiza așa ceva. Măreția lui Hristos față de îngerii iese la iveală încă o dată.

1. Hristos a venit pentru a-L îndreptăți pe Dumnezeu în legătură cu căderea omului în păcat și pentru a introduce o nouă generație umană, astfel încât planul lui Dumnezeu să se îplinească.

Versetul 5

Scriitorul arată că, potrivit planului lui Dumnezeu, „lumea locuită care va veni” (Împărăția de o mie de ani) ar trebui să fie sub stăpânirea omului. Aceasta nu se spune niciunde despre îngerii. Dumnezeu a creat îngerii pentru a sluji, nu pentru a domni; da, scriitorul spune:

Evrei 2.5: Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni, despre care vorbim.

Singura creatură, care a fost vreodată creată pentru a domni, este omul. Dar căderea în păcat l-a dovedit complet incapabil să domnească (Eclesiastul 7.29). În starea sa căzută, el nu poate îndeplini scopul pentru care a fost creat. Dacă Dumnezeu ar folosi omul căzut pentru a domni peste

² J.N. Darby, „Notes on the Epistle to the Hebrews”, la Evrei 2, *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 28, pag. 4.

³ Compară cu J.N. Darby, *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 21, pag. 383–385; vol. 23, pag. 255; vol. 28, pag. 41–42; *Notes and Jottings*, pag. 240.

Capitolul 2

lumea locuită viitoare, el ar strica-o, așa cum a făcut deja cu pământul actual. Așadar, apariția păcatului a zădărnicit în mod evident planul lui Dumnezeu pentru om.

Scriitorul epistolei citează din Psalmul 8, pentru a arăta că Dumnezeu a prevăzut o soluție pentru această dilemă, și anume că Hristos a venit și S-a făcut Om, pentru a-L glorifica pe Dumnezeu. El urma să Se facă Om și să preia vina, pe care primul om o luase asupra sa, murind și ispășind păcatul. Prin învierea Sa, Hristos urma să devină Capul unei generații noi de oameni, care acum vor fi capabili să domnească peste viitorul pământ locuit, așa cum Dumnezeu planificase inițial. Acesta este primul motiv important, pentru care Hristos S-a făcut Om.

Versetul 6

Evrei 2.6: Dar cineva a mărturisit undeva, spunând: „Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?

Psalmul spune: „Ce este omul, ca să-Ți amintești de el?” [Psalmul 8.4]. Psalmistul se minunează de harul lui Dumnezeu față de oameni. Cuvântul ebraic folosit aici pentru „om” este *enosh*. El indică faptul că omul este neputincios și decăzut, ceea ce include starea lui căzută. Da, putem fi cu adevărat recunoscători, că Dumnezeu S-a gândit la această generație umană căzută. Dacă Dumnezeu „S-ar gândi numai spre Sine, și ar strânge la Sine duhul Său și suflarea Sa, orice făptură ar pieri împreună și omul s-ar întoarce în țărână” (Iov 34.14,15).

Dumnezeu ar fi fost pe deplin drept, dacă ar fi făcut asta, dar noi, ca generație de oameni, am fi fost pierduți pentru totdeauna. Scriitorul citează mai departe din Psalmul 8 și spune: „Ce este omul, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?” [Psalmul 8.4]. Aceasta se referă la faptul că Dumnezeu a „cercetat” omul în îndurare, în Persoana Fiului Său (Luca 1.78). În loc să Se gândească numai la Sine și să ne lase să murim în păcatele noastre, Dumnezeu a iubit atât de mult lumea „încât L-a dat pe singurul Său Fiul” (Ioan 3.16), pentru ca noi să nu pierim. Aici psalmistul folosește un alt cuvânt ebraic pentru „om”, și anume *adam*, care nu are același înțeles ca *enosh*. Asta înseamnă că, atunci când Hristos va cerceta această generație de oameni, devenind El Însuși Om, El nu ar face aceasta în starea degenerată a *enoshului*. Prin întruparea Sa, El ar participa la umanitate (cu spirit, suflet și trup), dar nu la starea căzută a omului. Vedem aici cât de atent păstrează Cuvântul lui Dumnezeu umanitatea fără păcat a lui Hristos. Domnul Isus nu avea o natură păcătoasă căzută, ca restul descendenților lui Adam; El avea o natură umană sfântă.

Versetele 7,8a

Evrei 2.7,8a: L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încununat cu glorie și onoare și l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai supus sub picioarele lui.

Prin faptul că a devenit om, Hristos a fost „puțin mai prejos decât îngerii”, deoarece oamenii, în poziția lor în ordinea creației lui Dumnezeu, sunt puși sub îngeri. În Evrei 1.4, scriitorul spune că Hristos a luat „un loc cu mult mai presus decât îngerii”. Aceste două afirmații nu se contrazic; una subliniază Dumnezeirea Lui, iar cealaltă umanitatea Lui. Prin faptul că a venit pe pământ, pentru a se adresa generației de oameni, Domnul a trecut pe lângă îngeri și S-a îngrijit de urmașii lui Avraam (Evrei 2.16). Deși El Însuși nu a fost creat, ca Om pe acest pământ El S-a supus limitărilor pe care le au ființele create și a umblat prin această lume în dependență smerită și ascultare față de Tatăl Său. Psalmul nu vorbește despre moartea Lui, ci trece peste ea, pentru a ne spune imediat despre poziția Lui actuală în înălțime: „L-ai încununat cu glorie și onoare” [Psalmul 8.5]. Mai departe, psalmul spune: „L-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale; ai pus totul sub

Capitolul 2

picioarele Lui.” Deoarece acest psalm vorbește despre Împărăția de o mie de ani, acest lucru nu s-a întâmplat încă. El se referă la intenția lui Dumnezeu ca omul, în Persoana lui Hristos, să domnească peste viitorul pământ. În acea zi, El va domni public peste toate lucrurile ca Om glorificat.

Versetul 8b

Evrei 2.8b: Pentru că, supunându-i toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Dar acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse, ...

Aici, scriitorul întrerupe citarea Psalmului 8, deoarece acest psalm arată domnia lui Hristos limitată la „tot” ce este pe pământ și în mare. Vechiul Testament nu depășește aspectul pământesc al domniei lui Mesia. Totuși, Noul Testament revelează că domnia lui Hristos are o întindere mult mai mare și include lucrurile din cer (Efeseni 1.10; Filipeni 2.10). Astfel, sub inspirația lui Dumnezeu, scriitorul adaugă: El „nu i-a lăsat nimic nesupus”. Aceasta depășește domeniul Psalmului 8 și cuprinde întregul univers. Deoarece acest fapt va avea loc doar în viitor, el spune că domnia publică nu este văzută în prezent în lume: „Dar acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse”.

Versetul 9

Evrei 2.9: ... dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare, astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru fiecare sau: [pentru tot].

În timp ce noi nu-L vedem încă pe Hristos domnind public peste univers, ochiul credinței Îl vede „încununat cu glorie și onoare” la dreapta lui Dumnezeu. Acolo este El acum, ca Om glorificat. Scriitorul continuă și spune de ce Hristos a fost puțin mai prejos decât îngerii: „datorită morții pe care a suferit-o”. Nici acest fapt nu este menționat în Psalmul 8. Aceasta arată că, luând poziția oamenilor și devenind Om, Hristos a plătit datoriile oamenilor, care erau legate de această poziție. El a devenit deci Om, pentru ca „să guste moartea pentru fiecare”. Acesta este aspectul cel mai amplu al lucrării lui Hristos pe cruce. El s-a ocupat de izbucnirea păcatului și de ravagiile pe care păcatul le-a provocat în creație. Aceasta ne arată cât de mari sunt efectele păcatului; nu numai descendenții lui Adam au fost afectați de acesta, ci și întreaga creație, care îi este supusă. De aceea, Hristos nu a murit doar pentru oameni, ci și pentru ceea ce păcatul a provocat în creație.

Dacă Hristos este destinat să domnească ca Om peste moștenire – adică peste tot ce este creat în cer și pe pământ –, atunci El trebuia să dobândească acest drept, prin aceea că a murit pe cruce. De aceea se spune că Hristos a gustat moartea pentru „tot”. El a cumpărat „ogorul” (întreaga lume – „cosmosul”); aceasta include atât oamenii, cât și lucrurile (Matei 13.38,44). Prin urmare, El a plătit prețul pentru dreptul de a poseda întreaga lume și tot ce este în ea.

Versetul 10

Evrei 2.10: Pentru că I se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor.

Dacă Dumnezeu, „pentru care sunt toate și prin care sunt toate”, voia să-Și împlinească planul de a pune creația în lumea locuită viitoare sub stăpânirea omului, era necesară o nouă generație de oameni. Dar pentru ca această nouă generație de oameni să poată exista, este nevoie mai întâi de un Cap. Coloseni 1.18 spune că Domnul Isus Hristos a devenit „Începutul” (și, prin urmare,

„Capul”) acestei noi creații (compară cu Apocalipsa 3.14) când a înviat „dintre morți”. La aceasta se referă scriitorul Epistolei către Evrei când spune: Mai întâi, „Căpetenia [Inițiatorul]” mântuirii lor (Domnul Isus Hristos) trebuia să fie făcut desăvârșit, înainte ca Dumnezeu să „aducă pe mulți fii (o generație nouă de oameni) la glorie”. Aceasta se referă la învierea și glorificarea lui Hristos (Luca 13.32; Evrei 5.9). Trebuia să existe un Cap glorificat, înainte ca să poată exista o generație umană glorificată sub El. Toți cei care au crezut în Evanghelie sunt astfel „în Hristos”, ei fac parte din această „nouă creație” (2 Corinteni 5.17; Galateni 6.15; Efeseni 2.10). În timp ce Hristos este deja glorificat, noua generație umană sub El nu a fost încă adusă la glorie, adică nu se află încă într-o stare glorificată. Această schimbare va avea loc la răpire (Filipeni 3.21; 1 Tesaloniceni 4.15-17).

Ceea ce este uimitor este că, atunci când Hristos a înviat dintre morți și S-a înălțat la cer ca Om, El a trecut din nou pe lângă îngeri și a adus „omenirea” într-o poziție mult superioară celei a îngerilor! Când a intrat în cer ca Om, El S-a așezat pe un loc „mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1.20,21).⁴ Astfel, Capul acestei noi generații de oameni este mai presus de îngeri, iar deoarece credincioșii sunt „în Hristos” (2 Corinteni 5.17), ei se află, de asemenea, în această poziție. Asta înseamnă că acum există o generație de oameni sub Hristos, care este mai presus de îngeri! Prima treaptă a omului era puțin mai jos de îngeri, dar această nouă generație de oameni sub Hristos nu este puțin mai presus de îngeri – este „peste” îngeri! Oamenii acestei noi generații aparțin acum celei mai înalte trepte dintre creaturile lui Dumnezeu. Noi aparținem acum acestei generații noi de oameni. În prezent, nu pare să fie așa, deoarece suntem încă în trupul smereniei (Filipeni 3.21), care face parte din generația de oameni din trecut; dar „după cum am purtat chipul celui din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Corinteni 15.49; 1 Ioan 3.2). Aceasta înseamnă că va veni o zi în care vom fi glorificați ca Hristos (Romani 8.17,30) și, în consecință, vom fi corespunzători pentru a domni cu El pe viitorul pământ.

Să reținem: a fost voia lui Dumnezeu ca Hristos să „fie făcut desăvârșit prin suferință”. Aceasta se referă la umblarea Lui în lume. Acestea nu erau suferințele ispășitoare ale Domnului, ci suferințele care L-au pregătit să devină Marele nostru Preot. Acum El poate să simtă împreună cu poporul Său, care merge pe calea credinței prin suferințe și încercări, pentru că El a simțit același lucru (Evrei 2.18).

Versetul 11

Evrei 2.11: Pentru că și Cel care sfințește și cei sfințiți, toți sunt dintr-Unul; pentru aceasta, Lui nu-I este rușine să-i numească frați, ...

Scriitorul continuă și arată cum cei din noua generație a creației se potrivesc perfect cu Hristos. El spune: „Cel (Hristos) care sfințește și cei sfințiți (creștinii credincioși), sunt toți dintr-Unul”. Aceasta înseamnă că cei care aparțin noii generații de oameni sunt de aceeași natură și fel ca Hristos Însuși. „Toți dintr-Unul” nu se referă nici la unitatea trupului lui Hristos, nici la unitatea familiei lui Dumnezeu, ci la faptul că noi suntem una cu Hristos în noua creație. Hristos și frații Săi sunt de același fel.

Un exemplu al acestei unități de același fel îl vedem când lui Adam i-a fost adusă soția. Înainte, Adam văzuse trecând pe lângă el toate felurile de creaturi, fiecare „după felul său” (Geneza 1.21,24,25). Dar niciuna nu era de același fel ca Adam și, de aceea, toate erau nepotrivite pentru

⁴ Stăpânirile și autoritățile etc. sunt ființe asemănătoare îngerilor.

Capitolul 2

el. Dar când Dumnezeu i-a adus lui Adam femeia, el a văzut pe cineva care era de felul lui și a spus: „Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea” (Geneza 2.23). Ar fi fost absurd ca Adam să fi trebuit să ia o altă creatură ca soție – asta l-ar fi făcut de rușine –, dar când Dumnezeu i-a dat femeia, care era de felul lui, el s-a bucurat nespus. În același fel, noi suntem de „un singur fel” cu Hristos în această nouă ordine a oamenilor și, prin urmare, suntem pe deplin potriviți pentru El. De aceea „El nu Se rușinează să-i numească frați”.

Este important să remarcăm următoarele: chiar dacă Hristos nu Se rușinează să ne numească „frații” Lui, Cuvântul lui Dumnezeu nu spune că ar trebui să ne adresăm Lui ca „fratelui mai mare” sau cu cuvinte similare de familiaritate. Să ne amintim că El este „Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29). Ca atare, El are o poziție privilegiată printre cei de același fel cu El și are o glorie deosebită, care Îi aparține numai Lui – ceea ce sugerează și termenul „Cel întâi-născut”. Vom contempla această „glorie”, dar nu o vom împărtăși cu El (Ioan 17.24). Cuvintele Domnului adresate Mariei indică acest loc deosebit, care Îi aparține. El a spus: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). El nu a spus „Tatăl nostru” și „Dumnezeul nostru”, ci s-a menționat pe Sine în relația cu Tatăl Său și cu Dumnezeul Său separat de credincioși; astfel, El arată că are o poziție specială în noua generație a creației. De aceea, trebuie să avem grijă să nu vorbim cu El sau despre El într-un mod lejer.

Versetele 12.13

Evrei 2.12,13: spunând: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării”. Și din nou: „Eu Mă voi încrede în El”. Și din nou: „Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu”.

Sunt citate trei pasaje din Vechiul Testament, pentru a arăta că Hristos Se face una cu frații Săi în această nouă relație. În timp ce Hristos trebuie să fie distins ca Cel care are întâietate în noua creație, aceste citate arată cum Cel care sfințește și cei care sunt sfințiți sunt complet uniți între ei.

Primul citat din Vechiul Testament este din Psalmul 22.22: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării.” Cuvântul „adunare” din acest verset nu se referă aici la Adunare, la Biserică, așa cum este în Noul Testament (compară cu Matei 16.18 etc.). Dacă acest verset s-ar referi la Adunarea din Noul Testament, atunci aceasta ar fi trebuit să existe deja în Vechiul Testament; însă aceasta contrazice Romani 16.25; Efeseni 3.3-5; Coloseni 1.24-26. Cuvântul *adunare* din Psalmul 22 se referă la întreaga societate cerească a sfinților din Vechiul și Noul Testament, care vor fi înviați și glorificați în ziua viitoare. J.N. Darby remarcă:

În Epistola către Evrei nu se face nici o referire la Adunare (sau Biserică), cu excepția capitolului 12, într-o aluzie la toți cei care sunt considerați ca aparținând gloriei din Împărăția de o mie de ani.⁵

Nota de subsol din traducerea sa la Evrei 9.11 spune ceva similar:

Epistola către Evrei nu vorbește despre poziția Adunării, chiar dacă se adresează creștinilor și le prezintă teme extrem de prețioase. Doar o singură dată, în capitolul 12, se face referire la adunarea din cer.⁶

⁵ J.N. Darby, *Betrachtung über Hebräer (Synopsis)*; la Evrei 1. Sursa: bibelkommentare.de.

⁶ J.N. Darby, *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 10, pag. 245.

Capitolul 2

Scopul acestui citat nu este de a învăța că Biserica s-ar găsi în Vechiul Testament, ci de a arăta că, după răscumpărarea împlinită, Hristos stabilește tema închinării și că cei răscumparați vor fi una în cunoașterea a ceea ce Hristos a împlinit prin moartea Sa. J.N. Darby spune:

Evrei 2.12 este un citat din Psalmul 22.22, unde Isus, în înviere, ocupă locul de Conducător al fraților Săi în laudă. Prin urmare, cântările noastre ar trebui să fie întotdeauna în acord cu El. El a trecut prin moarte pentru noi; și dacă acum închinarea noastră exprimă incertitudine și îndoială în loc de bucurie și siguranță, nu poate domni armonia, ci doar lipsa de unitate cu gândurile cerești.⁷

Domnul conduce închinarea celor mântuiți în timpul creștin actual, când sfinții sunt adunați, pentru că El și cei mântuiți sunt una în subiectul închinării lor, atâta timp cât ei sunt în comuniune cu El.

Al doilea citat este din Isaia 8.17 (Septuaginta): „Vreau să-Mi pun încrederea în El”. În întruparea Sa, Hristos S-a supus limitărilor, pe care le au creaturile (deși El Însuși nu era o creatură) și a exprimat astfel că trăiește în dependență de Dumnezeu. Deoarece El va rămâne Om pentru totdeauna, El, împreună cu frații Săi, va ocupa pentru totdeauna un loc de supunere față de Tatăl Său.

Al treilea citat este din Isaia 8.18: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu.” Acest citat este menționat pentru a susține ideea principală a pasajului; el nu ne învață că suntem copiii lui Hristos. Noi suntem „copiii lui Dumnezeu” (Ioan 1.12; Romani 8.16; 1 Ioan 3.1) și, ca atare, „împreună-moștenitori cu Hristos” (Romani 8.17). Acest citat arată că Cel care sfințește și cei care sunt sfințiți sunt una în natura lor și au aceeași viață. Astfel, suntem una cu El în închinarea noastră față de Dumnezeu, în dependența noastră de Dumnezeu și în faptul că avem aceeași viață și aceeași natură.

În concluzie, putem spune: acest pasaj (Evrei 2.5-13) ne arată că Dumnezeu a fost pe deplin îndreptățit în ceea ce privește căderea omului în păcat, iar planul Său ca omul să domnească peste viitorul pământ va fi împlinit printr-o nouă generație de oameni sub Hristos. Aceasta este ceva ce niciun înger nu a putut realiza, și astfel Hristos Se distinge prin măreția Sa față de ei.

2. Hristos a venit pentru a lua diavolului puterea morții.

Versetele 14,15

Evrei 2.14,15: Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor.

Scriitorul ajunge la un al doilea motiv pentru care Hristos a devenit Om și a murit: și anume, pentru a lua diavolului puterea morții. El spune: „Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul”.

Înainte de moartea și învierea lui Hristos, satan exercita „puterea morții” asupra oamenilor, inspirându-le teamă de ceea ce urma să vină după moarte. El folosea frica de moarte („împăratul spaimelor”; Iov 18.14) în avantajul său și ținea oamenii în robie și frică. Puterea lui satan asupra morții nu înseamnă că el are puterea de a lua viața unui om. El nu poate umbla înapoi și încolo

⁷ J.N. Darby, „[Notes from lectures on the Epistle to the Hebrews](#)”, referitor la Evrei 2, *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 27, pag. 343.

și ucide pe oricine dorește. Numai Dumnezeu are puterea asupra vieții și a morții (Daniel 5.23; Iov 2.6). Nimeni nu moare fără voia Lui. Puterea morții, pe care a folosit-o satan, este puterea înspăimântătoare a morții, frica.

Vestea bună este, că Hristos nu numai că a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn (1 Petru 2.24), ci a murit El Însuși și a răpit diavolului puterea de a-i speria pe copiii lui Dumnezeu cu moartea. Acum, Hristos stă victorios de cealaltă parte a morții și proclamă: „Am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor; și am cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1.18). Astfel, Hristos a biruit moartea, înlăturând „durerea morții” (Faptele apostolilor 2.24) sau frica de moarte pentru credinciosul luminat, care trebuie să întâmpine moartea. El a coborât în „țărâna morții”, pentru a o birui (Psalmul 22.15), și a lăsat copilului lui Dumnezeu doar „valea umbrei morții” (Psalmul 23.4), pe care trebuie să o traverseze. Poate că suntem chemați să trecem prin moarte, dar „țepușa” ei a fost îndepărtată; putem să o privim fără teamă (1 Corinteni 15.55).⁸

Evrei 2.14 ne spune că puterea diavolului de a-i speria pe credincioși cu moartea a fost desființată. De obicei, satan îi lasă în pace pe necredincioși, în timp ce aceștia se îndreaptă spre o eternitate pierdută. Vânduți sub ispita lui, mulți privesc moartea fără îngrijorare, chiar dacă imediat după ce trec prin moarte nu îi mai așteaptă decât chinuri (compară cu Luca 16.22,23). Psalmistul spune despre aceasta: „Nu au chinuri până la moartea lor” (Psalmul 73.4; conform textului din *English Standard Version*). În mod similar, Domnul a învățat că satan („cel tare”) face totul pentru a-și păzi „curtea” (oamenii) „în pace” (Luca 11.21).

Să observăm că, atunci când este vorba despre faptul că Hristos a devenit Om pentru a birui pe satan, în Evrei 2.14 sunt folosite două cuvinte diferite pentru a apăra umanitatea Lui fără păcat. În ceea ce privește „copiii”, se spune că ei sunt „părtași” la sânge și carne. Cuvântul grecesc tradus prin „a fi părtaș” (*koinoneo*) înseamnă a avea o parte comună, egală într-o chestiune. În acest caz, ei au în comun întreaga lor umanitate. Aceasta se referă la toți oamenii; toți sunt părtași la umanitate în întregime – până acolo că au natura păcătoasă. Însă, când versetul vorbește despre întruparea lui Hristos, Duhul lui Dumnezeu îl îndrumă pe scriitor să folosească un alt cuvânt. Se spune că El a „luat parte” (*metecho*) la aceasta. Cuvântul grecesc indică o participare la ceva, fără a specifica până la ce punct ajunge această participare. Deși Hristos a devenit pe deplin Om (după duh, suflet și trup), participarea Sa la umanitate nu a mers atât de departe încât să participe la starea căzută a oamenilor, pentru că El nu avea o natură păcătoasă căzută.

Versetul 15

Scriitorul continuă și spune:

Evrei 2.15: ... și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor.

Cei care au experimentat această eliberare nu puteau fi credincioșii din Vechiul Testament, așa cum au presupus mulți. Ei au trăit cu sute, chiar mii de ani înainte ca Hristos să obțină victoria prin

⁸ Biblia King James spune că Domnul a murit pentru a „distrage” diavolul [„Forasmuch then as the children are partakers of flesh and blood, he also himself likewise took part of the same; that through death he might destroy him that had the power of death, that is, the devil”], dar aici ar trebui tradus cu „anula” (compară cu 2 Timotei 1.10). Diavolul nu a fost încă distrus; el continuă să-și facă lucrarea malefică, să ispitească oamenii etc. Abia la sfârșitul Împărăției de o mie de ani el va fi distrus, când va fi aruncat în iazul de foc (compară cu Apocalipsa 20.10).

moartea și învierea Sa dintre morți. Ei au trăit în frica morții și au murit într-o stare de robie, și niciodată în timpul vieții lor nu au experimentat eliberarea de această frică.

După ce au trecut prin moarte, au intrat imediat în „pace” și într-o stare de fericire (Isaia 57.1,2). Toți se bucură acum în Domnul în starea lor fără trup. Dar aceia, despre care scriitorul vorbește aici, au fost eliberați de această frică prin moartea și învierea lui Hristos. Ei trebuie să fi trăit pe pământ când El a înviat dintre morți. Se pare că este vorba aici de rămășița credincioasă a ucenicilor, prima generație de credincioși ai Adunării. Ei erau credincioși iudei, care stăteau pe terenul Vechiului Testament și trăiau astfel în „frica de moarte”. Cu toate acestea, prin Evanghelia, ei au învățat că Hristos a biruit puterea lui satan asupra morții (compară cu 2 Timotei 1.10) și astfel au fost eliberați de aceste temeri. Când mai târziu au fost chemați să treacă prin moarte ca și creștini credincioși, ei au putut să o privească fără teamă. Și, într-adevăr, toți, cei care cred în Hristos după moartea și învierea Lui și care au fost luminați de Evanghelia cu privire la aceste lucruri, au aceeași încredere.

Din nou, moartea lui Hristos se dovedește a fi un triumf și nu o înfrângere. Și aceasta este ceva ce niciun înger nu putea face.

3. *Hristos a venit să ispășească păcatele noastre.*

Versetele 16,17

Evrei 2.16,17: Pentru că, în adevăr, nu de îngeri Se îngrijește El, ci de sămânța lui Avraam Se îngrijește. De aceea, trebuia în toate să fie făcut asemenea fraților Săi, ca să fie un mare preot milos și credincios în cele privitoare la Dumnezeu, spre a face ispășire pentru păcatele poporului;

Al treilea motiv, pentru care Hristos a devenit Om și a murit, este pentru „a face ispășire pentru păcatele poporului”. Desigur, aceasta se referă la „o singură jertfă pentru păcate” de pe cruce, pentru a-i mântui pe cei care vor crede (Evrei 10.12). Pentru a realiza aceasta, Hristos a trebuit să „devină asemenea fraților”, adică să devină Om. (Nu este vorba aici de frații Săi din noua generație umană, menționați în Evrei 2.11 și 12, ci de propriii Săi compatrioți, iudeii.) El a luat asupra Sa „descendența lui Avraam” și a devenit Om în această linie genealogică cu scopul de a merge la cruce pentru a face ispășire. Ispășirea este partea dumnezeiască a lucrării lui Hristos pe cruce, care satisface cerințele dreptății divine în ceea ce privește păcatul și păcatele și, prin urmare, justifică sfințenia lui Dumnezeu (Romani 3.25; 1 Ioan 2.2; 4.10).⁹ Lucrarea de ispășire făcută de Hristos este iarăși un triumf; niciun înger nu ar fi putut să o împlinească.

Evrei 2.17 ne introduce pentru prima dată în această epistolă în preoția lui Hristos. În legătură cu Romani 8.34, aflăm două sarcini ale preoției Sale:

- El a ispășit păcatele poporului – o lucrare unică.
- El Se dăruiește pentru poporul Său – o lucrare continuă.

În mod similar, preoții din Vechiul Testament aveau o dublă sarcină în slujba lor:

1. În primul rând, în ziua mare a ispășirii, marele preot își punea veșmintele de în și aducea o jertfă pentru păcat în afara Locului Preasfânt, pe altarul de aramă (compară cu Leviticul

⁹ Biblia King James folosește în Evrei 2.17 cuvântul „împăcare” („to make reconciliation for the sins of the people”), dar aceasta este o traducere greșită. Aici este vorba despre *ispășirea* păcatelor poporului! Un Dumnezeu sfânt, așa cum este Dumnezeul nostru, nu Se va *împăca* niciodată cu păcatul! (Această traducere greșită se găsește și în Leviticul 16.20: „And when he hath made an end of reconciling the holy place ...”).

Capitolul 2

16.6,9). Aceasta este o imagine a morții lui Hristos pe cruce, pentru a ispăși păcatele poporului.

2. După ce preotul aducea jertfa pentru ispășirea păcatelor poporului, intra în Locul Preasfânt îmbrăcat în veșminte „de glorie și de podoabă” [Exodul 28.2,40], în care își îndeplinea slujba înaintea Domnului. Aceasta este o imagine a slujirii actuale a lui Hristos în prezența lui Dumnezeu, prin care El Se dăruiește pentru poporul Său care umblă prin această lume.

Versetele din Evrei 2.17 și 18 ne arată pe Hristos ca contra-model al acestor două lucruri.

4. Hristos S-a făcut Om pentru a deveni un mare preot milos.

Versetul 18

Al patrulea motiv pentru care Hristos a devenit Om și a murit a fost pentru a putea fi un mare preot milos. Scriitorul spune:

Evrei 2.18: ... pentru că, în ceea ce El Însuși a suferit, fiind ispitit, poate să-i ajute pe cei ispitiți.

Când Hristos a mers prin această lume spre cruce, El a suferit când a fost ispitit, așa cum ar fi fost ispitit orice om drept. Astfel, El este capabil să fie un „mare preot milos și credincios”. Prin suferință, El a fost făcut potrivit pentru slujba de mare preot (compară cu Evrei 2.10), slujind în prezent poporului Său, care trece acum prin aceeași lume rea prin care a trecut El. Ca Om, El este pe deplin capabil să se identifice cu grijile și ispitele poporului Său, pentru că El a simțit același lucru. El îi ajută prin compasiunea Sa și, în înțelepciunea Sa desăvârșită, le dă milă și har pentru „ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.16). Astfel, prin mijlocirea Sa de mare preot, suntem capabili să rămânem statornici în vremuri de ispită. Totuși, toate acestea au însemnat pentru Fiul lui Dumnezeu, că El trebuia să devină Om și să sufere. Și nici un înger nu putea face aceasta. Îngerii nu sunt oameni și nu au umblat pe calea credinței, nici nu au fost ispitiți de probleme pământești. Prin urmare, ei nu se pot pune în locul nostru și nu ne pot oferi mângâierea și încurajarea de care avem nevoie în momentele de încercare.

Astfel, Evrei 2.5-18 ne prezintă patru motive importante pentru care Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Om. Tot ceea ce prezintă scriitorul nu putea fi împlinit decât prin faptul că Hristos S-a făcut Om, a suferit, a murit și apoi a înviat. Ca ființa, care este Hristos – și anume Dumnezeu „în Persoana Fiului” –, El nu poate fi comparat cu îngerii. El este o Persoană eternă și infinită, Creatorul și Susținătorul universului; îngerii, pe de altă parte, sunt doar creaturi, pe care El le-a creat pentru a-L sluji.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-2-a11970.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017